Kallelse till den ende Guden

Dr. Asra Rasheed

Islamiska forskningscentret

Kallelse till den ende Guden

Av
Asra Rasheed

Översättning
Hans Näslund

Denna bok är den andra utgivningen i serien
publickationer av:

Islamiska forskningscentret
Box: 11307, 404 27 Göteborg
www.al-islam.se

Engelska originalets titel:

A Simple Call To One God
By: Dr. Asra Rasheed.
Edited by: Dr. Abu Ameenah Bilal Philips
Dar Al-Fatah, Sharjah, U.A.E

ISBN: 978-91-631-3826-3
1:a uppl. maj 2003.
Layout: Fadi Tobela, fadi.tobela@gmail.com
Tryckeri: Dar Ibn Hazm, Box: 6366/14 Beirut, Libanon
Första upplagans andra tryckning 2007.

Innehåll

FÖRORD till den svenska utgåvan[1]

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn

Tro och idéer styr människans handlingssätt och livsstil. Man kan inte förändra någons livsstil annat än i den mån hennes tro och föreställningar förändras. Detta går endast med kunskap och övertygelse. Sålunda kan inte människan tro på det hon är okunnig om, liksom hon inte kan tro på det som hon inte blivit övertygad om.

Därför vilar den islamiska kallelsen på dessa två fundament: kunskap och övertygelse.

Vad beträffar kunskapen så ger oss den nobla Koranen och den profetiska sunna besked om Gud den Högste, om hans namn och hans egenskaper, om profeterna och sändebuden, om uppståndelsens dag och paradiset och elden. Att människans uppgift i detta liv är att tillbedja endast Gud den Högste, och följa hans religion. Koranen förklarar att kunskapen ges företräde framför trosuppfattningen och handlandet. Den säger:

> ***"Vet att ingen har rätt att tillbedjas utom Gud, och be om förlåtelse för din synd." (47:19).***

Vad beträffar övertygelsen ger Koranen och sunna med kunskap och information en bevisbörda med

---

[1] Översats från arabiska.

många argument som talar till förnuftet. Samtidigt inbjuder de till forskning och reflektion och meningsutbyte för att komma fram till sanningens och rättrådighetens väg.
Gud den Högste säger:

> *"Kalla [människorna, Muhammad] till din Herres väg med vishet och lämpliga föreställningar och lägg fram argumenten på ett måttfullt och försynt sätt. Din Herre känner förvisso bäst vem som har gått vilse från hans väg, och han känner ock bäst dem, som äro stadda på den rätta vägen." (16:125)*

På grund av detta förklarar också Koranen att man inte kan tvinga någon till tro. Gud den Högste säger:

> *"Det finns inget tvång i religionen, den rätta vägen är tydligt skild från förvillelsen." (2:256)*

Detta är en otvetydig islamisk trossats som visar att det inte är tillåtet att tvinga någon till att omfatta islam. Även om någon genom tvång ansluter sig till islam i det yttre så kan han inte betraktas som muslim. Hjärtats tro på islams lära uppstår genom eget val och helt frivilligt och genom fullständig underkastelse under Guds den Högstes befallning. Det är ett villkor för en av Gud accepterad tro. Och Koranen har beskrivit dem som otrogna:

> *"som säga: "Vi tro" med sina läppar, men deras hjärtan har ingen tro." (5:41)*

Detta är fasta och klara regler i Koranen och sunna. På denna grund upprättade profeten Muhammad sin kallelse, och efter honom hans följeslagare i generation efter generation.

Sålunda uppstod i den islamiska nationen en stark vetenskaplig rörelse byggd på respekt för förnuftet och på kallelsen till tro på Guds den Högstes religion genom argument och bevis. Islams lärde har genom tusentals böcker som de författat på detta område visat sin förmåga att tala till motståndarna och få fram det islamiska budskapet till dem och förklara bevisen för dess riktighet, sundhet och överlägsenhet. De var kända för sin starka tro och stora entusiasm för sin religion och samtidigt levde de upp till den högsta graden av tolerans och respekt. Religionen och dess bevisade och klara argument inspirerade dem till arbete i sanningens och vetenskapens tjänst.

Även i denna tid fortsätter många av islams lärde att gå samma väg. Samma kraft driver dem till att uppnå sanningen och vägledningen. Att förklara sanningarna i denna religion och dess förtjänster för alla människor genom att undervisa om islam i kärlek till människors bästa, en önskan att leda dem dit där deras lycka finns i detta liv och på uppståndelsens dag. Därför sände Gud profeten Muhammad, som den nobla Koranen informerar om:

"Vi har inte sänt dig [Muhammad, enbart till eget folk] utan till hela mänskligheten, som förkunnare av ett glatt buskap om hopp och som

varnare, men de flesta människor är omedveta [om detta]." (34:27)

"Och vi har sänt dig enbart som ett barmhärtighetsbevis för all världen." (21:107).

Mänskligheten har alltid varit i behov av Guds barmhärtighet i alla dess betydelser. Dit hör hans tal, hans religion och Hans budskap till människorna så att han blir en sann vägledare för dem i deras lära, på deras livsväg och i deras livsstil. Vi är i allra högsta grad i stort behov av barmhärtigheten i dag. Trots den enorma utvecklingen på det materiella området uppvisar mänskligheten en stor svaghet på trons och livsstilens område, ja det har klart visat sig att den materiella utvecklingen inte har förmåga att lösa de tankemässiga och moraliska problemen i människans liv utan har gjort dem mer komplicerade. Det har resulterat i många nya problem som familjens upplösning och osedlighet, ett spridande av brottslighet och av sinnessjukdomar och många människors uppgivenhet inför ett liv i oro, fruktan och förvirring.

I denna värld av oro och förvirring blir rösten från uppriktiga rådgivare så svag att den knappt hörs. Inte på grund av dessas svaghet eller att de inte tar sig an sin roll. Utan människornas intellekt har fastnat i personliga begär och önskningar som de attraheras av eller i stora händelser som utspelas omkring dem. Detta överväldigar människornas intellekt och vars larm och rop inte lämnar dem något utrymme till att

lyssna till de vägledande rösterna vilka saknar inslag av spänning.

En stor del av detta problem har drabbat islam och muslimerna. Människor har börjat höra om islam och muslimerna endast i samband med skrämmande händelser som krig och mord och urladdningar och annat sådant som inträffar här och där trots att dessa händelser sinsemellan har olika orsaker och resultat. I vissa av dem har muslimer blivit orättvist behandlade och försvarar med dem sina naturliga rättigheter, andra händelser är politiska och har ingen relation till religionen vare sig på nära eller långt håll. I åter andra är det några dåraktiga sekter av olika slag som uppträder, i varje nation finns dessa. I allt detta så är det intryck som dessa händelser lämnar på människors sinnesstämning ett och samma intryck och det för med sig fruktan och rädsla för islam och muslimer.

Tyvärr har detta problem förts vidare till många av dem som talar om islam och kallar till den. De har också börjat ägna en större del av sitt tal åt att berätta om politiska händelser och problem som omger dem än åt religionen. Ibland talar de om religionen endast i samband med dessa problem.

Liksom offret i de stora politiska, ekonomiska och militära striderna vanligen är individen som inte äger makt att fatta beslut eller öva inflytande så är offret för ett deformerat religiöst språk och dess sammanblandning med det politiska språket också den vanliga

människan. Under larmet av all information som den politiska känsligheten och de smärtsamma bilderna av dödande och förstörelse ger, saknar människan tillfälle att nå fram till den religiösa sanningen som skulle gagna henne på ett personligt och individuellt sätt. Gud den Högste vill att hon skall uppnå den som en person och individ och han skall fråga henne därom på uppståndelsens dag på ett personligt och individuellt sätt.

Därför finner vi i den nobla Koranen klara texter som inbjuder till att skala av det religiösa språket och att avstå från att blanda den religiösa kallelsens syften med andra ting som deformerar dess bild, och gör dess sanningar till en plats för förvirring och tvetydighet.

> *"Säg [Muhammad]: 'Jag begär inte ersättning av er för detta [budskap]; det är ingenting mindre än en påminnelse för all världen'."* (6:90)
> *"Eller begär du lön av dem [för att framföra ditt budskap], så att de nedtyngas av skuld?"* (52:40)
> *"Du begär ingen ersättning av dem för det [budskapet], det är ingenting mindre än en påminnelse för all världen."* (12:104)

Och för att ingen skall tro att kallelsen till Gud är planerad för att förverkliga politiska eller ekonomiska syften informerar oss Koranen om att profeten Noa sade till sitt folk:

> *"Be er Herre om förlåtelse, han är förlåtande. Så*

låter han himmelen sända er strömmande regn, och ger er rikedom och barn, och skänker er trädgårdar och skaffar er bäckar." (71:9)

För att ta bort från deras sinnen varje misstanke om att han blandat den religiösa kallelsen med andra syften säger profeten Hud till sitt folk:

"Mitt folk! Be er Herre om förlåtelse och omvänd er sedan till honom, så låter han himmelen sända er strömmande regn Och läggar styrka till er styrka. Men vänd er inte bort i synd." (11:52)

Noa och Hud förklarade för de, att de om de ville ha den materiella styrkan som ett välgörande regn, ägodelar och barn ger så skulle de dyrka endast Gud och be honom om att förse dem med allt detta.

Profeterna själva tar inte rollen av en ledare som samlar individer för att dessa skall förverkliga deras materiella syftemål.

Detta klarläggande av den religiösa kallelsen bidrar till själens ro, dess beredskap till reflektion, kontemplation och sökande långt från yttre influenser och långt från syften i vilka somliga personer finner målet för sina önskningar medan andra undviker dem och håller sig på största möjliga avstånd från dem.

Vi finner en hänsyftning på denna punkt också i Koranen då inbjuder till koncentration på sanningen och mediterande över sanningen i profeten Muhammads kallelse i ett tillstånd av sinnesro och fasthet i tanken.

"Säg: 'Ett råder er till, nämligen att stå upp inför Gud två och två eller var man för sig, och sedan tänka efter. Hos er landsman [Muhammad] finns ingen förrycktbet; han är enbart en varnare för er inför ett strängt straff." (34:45).

I ljuset av vad som sagts anser jag att vi behöver en detaljerad kunskap om islam, bevis och argument som kan ge tillfredsställande övertygelse åt andra om att islam är Guds sanna religion som han har valt för alla människor. I dagens läge behöver vi fullständig koncentration när vi presenterar religionen i all uppriktighet och klarhet utan att blanda in politiska syften, när vi lägger fram den mitt under upprörande händelser eller när vi utlovar materiella, världsliga vinster. Vi kommer att bli lyckliga när den som svarar på vår kallelse och den som inte svarar gör det utifrån kunskap och övertygelse. Att få känslan av att vi har uppfyllt vår plikt medan det enda vi faktiskt gjort är att upprepa versen ur Koranen:

"Det finns intet tvång i religionen, den rätta vägen är tydligt skild från förvillelsen" (2:257)

I dag när vi lägger fram denna lilla bok för läsaren känner vi att vi har givit ett modest bidrag till att fylla det stora behovet av en ren religiös kallelse. Jag ber till Gud den Högste om att han ger oss framgång i detta vårt arbete.

Göteborg den 14 augusti 2003
Abd al-Haqq Turkmani
Författare och forskare i islamologi

Kapitel ett

TECKEN PÅ GUD

I våra dagar verkar det finnas en tendens att försöka undvika frågor om Skaparen och skapelsen. Det mest kända av dessa försök är antagligen Charles Darwins[1]. Hans påstående att människan endast är en "behårad tvåfoting", som utvecklats under tidsåldrarna genom den naturliga urvalsprocessen, betraktas som den vetenskapliga grundvalen för att förklara att Gud inte existerar.

Tron på denna teori gör att man bekvämt slipper undan den djupare och angelägnare frågan om vår tillvaro och tillvarons orsak.

Denna fråga, som uttrycker människans mest fundamentala längtan efter sanning, besvaras mycket enkelt och klart i Koranen. Gud säger:

> ***"Jag har skapat djinnerna[2] och människorna enbart för att de skall dyrka (tillbe) Mig." (51:56).***

Islam lär oss att det är en del av människans natur

---

[1] Charles Darwin (1809-1882) är upphovsman till utvecklingsteorin, som kom i konflikt med de kristna lärorna speciellt när den tillämpades på människor. Men beläggen från fossila fynd är magra, och man vet inte mycket om människans utvecklingshistoria. Genetisk forskning har i huvudsak utförts på bananflugan, Drosophila, och den har inte gett förväntat resultat. Ändå, trots de svaga punkterna och de olösta frågorna i denna teori, tar många den till intäkt för att förneka att Gud skapat människan och andra levande varelser.

[2] Djinnerna, *al-Djinn*: (*dj* = engelskt g: i *gentleman*); är Guds

att erkänna Guds existens. Även en uttalad ateist ropar till Gud i tider av yttersta förtvivlan, även om detta inneboende rop på hjälp kanske inte åtföljs av en insikt om detta beroende av Skaparen. Koranen beskriver detta fenomen på följande sätt:

> *"När människan drabbas av ett ont anropar hon Oss [om hjälp], liggande på sidan eller sittande eller tående; men när Vi har befriat henne från det onda går hon obekymrad vidare som om hon aldrig hade bett till Oss [om hjälp] mot det onda som drabbade henne Så förhärligas för de ättsinniga vad de gjorde."* (10:12)

Islam lämnar inget rum för tveksamhet när det gäller meningen med skapelsen. Det huvudsakliga skälet till människans existens är att dyrka Gud. Följaktligen frågar Gud dem som menar att det inte finns någon annan mening med livet än att äta, dricka och roa sig:

> *"Tror människan att hon skall lämnas i fred att göra som hon vill [utan att ställas till svars]?"* (75:36)

Ty från Islams synpunkt skapar Gud ingenting utan orsak och syfte. Gud säger:

> *"Vi har inte skapat himlen och jorden och allt*

---

skapelser, skapade av eld och med fri vilja. (Se Koranen 15:26-27.) I sin ursprungliga form är de osynliga för människor, men de kan påverka människorna. Satan kommer från djinnerna och är inte en fallen ärkeängel, som kristendomen lär. [Läs mer i *Den sanna religionen*. s. 21]

som är emellan dem i blindo. Detta är deras tro, som är otrogna." (38:27) [3]

Men Islam kräver inte blind tro. Hela universum är fyllt av det ena tecknet efter det andra som påminner oss om Skaparens makt, skönhet och skaparkraft. Koranen återspeglar detta genom att mana människan att begrunda skapelsen och så komma till den givna slutsatsen att omvärldens och livets mångfald är ett säkert bevis på Guds existens. Gud säger till exempel i Sura 78, vers 6-7:

"Har Vi inte gjort jorden till en bädd [över vilken ni kan resa ert tält för att få vila]? Och [har Vi inte gjort] bergen som tältpålar?"

Det arabiska ordet för tältpålar (*awtaad*) innebär att bergen är ett ankarfäste på motsvarande sätt som pålar som drivs ned i marken för att förankra ett tält. Det vi i dag vet om hur berg bildas genom veckning[4] förefaller stämma överens med denna urgamla bild. När berg veckas genom tryck från sidan så att bergartslagren pressas samman, trycks lager underifrån upp under det område som höjts upp. I genomskärning ser berget ut som om en kil drivits in i jordskorpan.

---

[3] Se också 21:16.

[4] Berg bildas genom fyra slag av processer: vulkanisk aktivitet, förkastning, kupolbildning och veckning. Veckning innefattar också en eller flera av de övriga tre processerna. Koranversen beskriver närvaron av "lager av berg som skjuts upp under berget" genom ordet "tältpålar".

Regnet, utan vilket inget liv är möjligt, är också ett tecken från Gud.

"Ja, Gud sänder ut vindarna som driver upp molnbankar och dessa får enligt hans vilja breda ut sig över himlen och [sedan] brytas upp, och då ser du regnet strömma ur deras mitt." (30:48)

De andra levande varelserna som befolkar jorden är ytterligare tecken från Gud:

"Och Gud har skapat alla levande varelser av vatten[5], bland dem finns de som krälar på sin buk, de som går på två ben och de som går på fyra. Gud skapar vad han vill. Gud har allt i sin makt." (24:45) [6]

På andra ställen i Koranen uppmanas människorna att reflektera över sig själva:

"Och till hans under hör skapelsen av himlarna och jorden och skillnaderna mellan er i språk och hudfärg. I detta ligger helt visst budskap till de insiktsfulla. Och till hans under hör sömnen, som ni får njuta om natten och [likaså] om

---

[5] Protoplasma, det material som cellerna består av och som kan beskrivas som den fysiologiska basen för allt liv, utgörs till ungefär 75% av vatten, delvis i fri form och delvis bundet till proteiner. (Leeson, Leeson & Paparo, *Text/Atlas of Histology*, s. 24).

[6] Se också 16:79, där fåglarna beskrivs som tecken från Gud.

dagen, och [den möjlighet ni då har] att söka det som han i sin godhet [beviljar er för er försörjning]. I detta ligger sannerligen budskap till dem som [vill] lyssna." (30:22-23)

Den föregående versen nämner sömnen som ett under från Gud. Den medicinska vetenskapen är fortfarande ur stånd att förklara exakt vad sömn är. Ett antal olika teorier har framförts, men ingen som är slutgiltigt övertygande. Koranverserna ovan framhåller att sömnen förekommer både om natten och på dagen. Sömnen är verkligen ett sällsamt fenomen som de flesta tar för givet.

De allra märkligaste förändringarna i den mänskliga livsformen är de som äger rum under fosterutvecklingen. Många verser i Koranen fäster människornas uppmärksamhet på detta tecken. Så till exempel frågar Koranen:

"Hur är det fatt mer er? Ni håller inte Gud i ära som han i sitt höga majestät bör äras! Det är han som har skapat er steg för steg!" (71:13-14)

Om dessa steg säger Koranen på ett annat ställe:

"För att sätta henne på prov har Vi skapat människan av en droppe av ett flöde, blandat [med ett annat flöde], och så har Vi gett henne hörsel och syn." (76:2)

Det arabiska ordet *nutfah* kommer från ett verb som betyder "droppa, sippra" och som används för att

beskriva vad som finns kvar i en skål när den tömts. Versen innebär alltså helt korrekt att det bara behövs en mycket liten mängd vätska för befruktningen. Det andra ordet, *amshaaj* [blandat flöde], syftar på den moderna upptäckten att sperman består av flera olika komponenter[7]. Efter att ha beskrivit en befruktande vätska bestående av olika komponenter, förklarar Koranen hur mänsklig avkomma formas av något som utvecklas ur denna vätska. Det är innebörden av följande vers i Suran *As-Sadjdah*:

> ***"Därefter låter han hennes avkomma avlas av en droppe av en oansenlig vätska."*** *(32:8)*

Det arabiska ord som här översatts med "droppe" är *sulaalah*, som betyder "något som utvinns, det bästa av något". Det syftar på den enda cell, spermien, av de över 50 miljoner som ejakuleras av mannen under ett samlag, som faktiskt tränger in i ägget.

När ägget befruktats i äggledaren, vandrar det ner för att fastna i livmodern. Implantationen är ett resultat av att ägget utvecklar trofoblastceller, som likt rötter i jorden hämtar näring från livmoderväggen och gör att ägget bokstavligen klänger sig fast i livmodern. Implantationsprocessen beskrivs träffande på flera ställen med ordet *'alaqah*, något som klänger fast som en igel[8].

---

[7] Sperma bildas av sekret från flera olika körtlar: testiklarna, sädesblåsan, prostatakörteln samt Cowpers körtlar och Littres körtlar.
[8] M. Bucaille, *The Qur'an and Modern Science*, s.35-38.

"Därefter lämnar Vi henne som en droppe säd (nutfah) i [skötets] fasta förvar. Därefter skapar Vi av droppen en grodd som sätter sig fast ('alaqah) och av grodden en klump (mudghah) och i klumpen skapar Vi ben och dessa ben klär Vi med kött; därefter låter Vi henne stiga fram som en ny skapelse. Välsignad vare Gud, den bäste Formgivaren!" (23:13-14)

Det arabiska ordet *mudghah* betyder ordagrant en klump tuggat kött. *Mudghah* är en adekvat beskrivning av det tidiga embryostadiet, då embryot är uppdelat i segment med inskärningar som kan likna tandavtryck.

Koranen konstaterar att *mudghah* utvecklas till ben och sedan täcks av kött. Detta beskriver hur skelettet utvecklas från sklerotomet, vilket sker innan muskelsystemet utvecklas från myotomet, så som antyds i Koranversen[9].

Slutligen kommer en varelse till denna världen som ett eget väsen, om Gud vill. Följaktligen säger Koranen: *"Därefter låter Vi henne stiga fram som en ny skapelse."*

Denna insikt om stadierna i fosterutvecklingen har funnits bland muslimer ända sedan verserna uppenbarades för Profeten Muhammed[10] för fjortonhundra år

---

[9] Mohammed Ali Albar, *Human Development As Revealed in the Holy Quran and Hadith*, s.11-12.

[10] Varje gång Profeten Muhammed nämns bör muslimen säga (på arabiska): *Salla Allahu alayhi wa-sallam* (Gud välsigne

sedan. Men i det kristna Europa baserades kunskapen på den syn som företräddes av den grekiske filosofen Aristoteles[11], ända till dess att mikroskopet uppfanns på 1600-talet. Aristoteles[11] ansåg att spermans roll i fortplantningen var begränsad till att fungera som katalysator för menstruationsblodet och att barnet utvecklades från själva menstruationsblodet[12].

En berömd islamisk lärd på 1300-talet, Ibn Hadjar al-'Asqalani, sade: "Många anatomer menar att mannens säd inte spelar någon roll för att skapa barnet. De menar att dess enda roll är att få menstruationsblodet att stelna så att en människa kan bildas. Men denna åsikt strider mot Profetens ord, som säger att mannen med sin säd är lika delaktig som kvinnan i att skapa embryot".[13]

Det var inte förrän 1759 som den första icke-

---

honom och give honom frid). Detta uttryck innebär en bön till Gud att han skall välsigna Profeten och ge honom en hög rang och förläna honom frid. Detta återfinns i Koranen i Guds ord: "*Gud och hans änglar välsignar Profeten; ni som tror, be Gud välsigna honom och hälsa honom med en vördnadsfull hälsning!*" (33:56). I denna text, avsedd för icke-muslimer, har dessa ord utelämnats.

[11] Aristoteles (384-322 f Kr) var en grekisk filosof, vars inflytande sträckte sig över mer än tusen år. Han studerade under Platon och var Alexander den stores lärare.

[12] Samma felaktiga föreställning förekommer i en fornindisk skrift på sanskrit om fosterutveckling, "Garbha-upanishaden" (K. L. Moore, *The Developing Human*, s. 7).

[13] Ibn Hadjar (d. 852 A.H./1449 e.Kr), *Fathul-Bari bi sharh sahihi al-Bukhari,* v. 11 s. 584 Hadith: (6594).
Albar, Human Development As Revealed in the Holy Quran and Hadith, s. 52.

muslimska embryologen, Caspar Friedrich Wolff[14], förde fram en liknande tanke, teorin om epigenes[15].

Islam lär att hela det universum som omger människan är ett bevis på Guds existens, och hela skapelsen bär vittnesbörd om detta faktum.

> *"De sju himlarna prisar honom liksom jorden och allt det som de rymmer; ja, ingenting finns som inte sjunger hans lov. Men ni förstår inte innebörden av deras lovsång. Gud är mild och överseende [med sina tjänares brister] och han förlåter ständigt." (17:44)*

Men de flesta människor förnekar dessa tecken och Gudsbevis, trots att de är så uppenbara. Om sådana förnekare säger Koranen:

> *"Men för dem som framhärdar i att förneka sanningen är det likgiltigt om du varnar dem eller inte - de vill inte tro. Gud har förseglat deras hjärtan och deras öron och täckt över deras ögon; ett strängt straff väntar dem." (2:6-7)*

---

[14] I avhandlingen Theoria generationis 1759, vederlade Wolff den då förhärskande preformationsteorin. Wolffs idéer ligger till grund för teorin om epigenes. (Keith L. Moore, The Developing Human, s. 9.)

[15] Epigenes är den i dag allmänt accepterade teorin att embryot, fostret, utvecklas via successiva förändringar av ett ursprungligen odifferentierat ägg, och inte genom successiv förstoring av en på förhand färdigbildad mikroskopisk varelse.

Dessa verser förklarar att de som avsiktligt vänder sig bort från tron inte kommer att reagera på någon form av varning. Följaktligen är det lönlöst att peka ut Guds tecken för dem. Sådana människor tar skapelsens labyrinter och tillvarons mysterier för givna - till den grad att deras ögon, deras öron och deras hjärtan, som har fått förmågan att se, att höra och att älska sanningen, har blivit så oemottagliga för Guds tecken att dessa förmågor inte längre har något mänskligt värde. De blir sämre än djur inför Gud:

"Dessa döva och stumma, som inte använder sitt förstånd, är inför Gud de uslaste av alla skapade varelser." (8:22)

Kapitel två

ENHET

En Gud

Om man accepterar att det finns en Skapare är det nödvändigt att förstå vem han är och vad han förväntar av människovarelserna. Koranen uppenbarar mycket om Guds natur, och Muhammed, den slutgiltiga budbäraren till människorna, har i detalj förklarat Guds egenskaper och kännetecken. Men att få fullständig kunskap om Gud övergår människans förmåga. Människan är begränsad och Gud är obegränsad, och Gud har endast uppenbarat en begränsat mått av kunskap om Sig. Skapade varelser kan inte fullständigt förstå Skaparen. Gud säger:

> ***"De [människorna] kan inte nå honom med [sin] kunskap."*** *(20:110)*

Islam lär att människor endast skall omnämna Gud på det sätt som han själv har omnämnt sig. Det finns över huvud taget inget utrymme för att finna på nya idéer om honom eller att tänka på honom på ett sätt som passar våra personliga åsikter. Mänskligheten måste hålla sig till kunskapen om Gud så som den överbringats i autentiska uppenbarade texter, eftersom nya påfund i sådana frågor förvanskar den rena kunskapen och riskerar att tillskriva honom egenskaper som inte är hans.

Guds barmhärtighet

En av Guds mest framträdande egenskaper, som nämns åter och åter i Koranen och av Profeten Muhammed i hans muntliga utsagor, är barmhärtighet. Så till exempel säger Gud:

> ***"Mina tjänare; som varit lättsinniga mot er själva[16], misströsten icke om Guds barmhärtighet! Gud förlåter förvisso synderna helt och hållet. Han är förvisso den Överseende, den Barmhärtige."*** *(39:53)* [17]

Profeten Muhammed har också sagt: *"Gud säger: Min barmhärtighet överträffar Min vrede."*[18]

Men kommer Gud att utgjuta sin barmhärtighet över alla människor på Domens Dag alldeles oavsett deras gärningar på jorden? I Koranen står mycket om denna dag för att människorna skall kunna förstå hur fruktansvärd den blir. Det följande är ett urval av dessa beskrivningar:

> ***"När himlen brister i stycken därför att den hör sin Herres befallning, som den måste lyda, och när jordens [yta] slätas ut, och den kastar upp allt vad den bar inom sig och ligger tom, därför att den hör sin Herres befallning, som den måste lyda..."*** *(84:1-5)*

---

[16] Eftersom skadan av att synda ytterst drabbar syndaren, kallar Gud synden en orätt mot människan själv.
[17] Se också 4:110.
[18] *Sahih al-Bukhari* (3194), *Sahih Muslim*, (2751).

"När solen lindas in [i mörker], och stjärnorna mister sitt sken, och bergen sätts i rörelse..." (81:1-3)

"När himlen rämnar, och stjärnorna skingras, och haven svämmar över sina bräddar..." (82:1-3)

"När jorden skälver i sitt [sista] skalv och jorden kastar upp sina bördor och människan ropar: 'Vad har hänt med den?'..." (99:1-3)

På den dagen kommer hela mänskligheten att återuppstå. Gud säger:

"Och gravarna störtas över ända" (82:4)
"och själarna förs samman [de goda med de goda, de onda med de onda]." (81:7)

Gud kommer att samla alla människor som existerat på jorden i det förflutna, i nuet och i framtiden:

"Och en dag [skall komma] då Vi sätter bergen i rörelse och du får se jordens yta bar [utan det som har täckt den]; [en Dag] då Vi samlar in dem [alla] och inte lämnar någon kvar." (18:47)

Gud skall då döma män och kvinnor för vad de gjort i detta liv:

"Och Vi har bundit varje människas bestämmelse vid hennes hals och på Uppståndelsens dag skall Vi lägga fram för henne en bok som hon finner uppslagen, [och en röst skall säga:]

"Läs nu din bok! I dag behövs ingen annan granskare av räkenskapen för dina handlingar än du själv." (17:12-14).

Shirk (avgudadyrkan)

På den dagen kommer endast ett fåtal att få erfara Guds barmhärtighet. De flesta kommer inte att vara berättigade till Guds barmhärtighet och förlåtelse eftersom de har framhärdat i den stora synden att finna på lögner mot Skaparen. Den största av dessa lögner mot Gud är att tillskriva honom en medhjälpare, som hjälpte eller hjälper honom att skapa, styra, uppehålla eller döma hans skapade varelser. Denna synd är så svår att den är den enda som inte kan förlåtas. Profeten Muhammed förklarade: *"Gud säger: Adams barn far med lögner mot Mig fast de ej har rätt att göra så, och de smädar Mig fast de ej har rätt att göra så. Den lögn de sprider är att Jag icke åter kan skapa dem så som Jag förut skapade dem (på jorden). Och de smädar Mig genom att påstå att Jag har en son. Nej, prisad må Jag vara! Jag är höjd över att ha hustru eller avkomma."*[19] Att ge Gud en medhjälpare är att förringa hans Majestät.

Koranen använder mänsklig logik när den förklarar varför Gud inte kan ha medhjälpare:

"Gud har aldrig [avlat] en son och han har aldrig haft någon ilah[20] (gud) vid sin sida. I

---

[19] *Sahih Al-Bukhari* (4482) och (4974).

[20] Ilah: betyder "tillbedd"; dvs. någon som dyrkas, eller

annat fall skulle helt säkert varje sådan gud ha bekymrat sig enbart om sin egen skapelse och velat ta makten från de andra. Nej, stor är Gud i sin härlighet, fjärran från [alla försök] att beskriva [hans Väsen].” (23:91)

Om han hade en medhjälpare så skulle makten vara delad mellan dem och ingen skulle ha den fulla myndigheten. Det skulle i sin tur leda till olösliga motsättningar och kaos. Sådant förfall anstår inte Skaparens majestät. Följaktligen ger Koranen ännu ett logiskt argument för Guds absoluta enhet:

“Guds [majestät] förbjuder att han skulle ha en son, stor är han i sin härlighet! När han beslutar att något skall vara, säger han endast till det: ‘Var!’ - och det är.” (19:35)

"Hur skulle en son [ha fötts] åt honom, himlarnas och jordens Skapare, när ingen ledsagerska har funnits vid hans sida - han som har skapat allt och har kunskap om allt?” (6:101)

Dessa och andra liknande verser[21] bekräftar Guds allmakt. Vadhelst han önskar, befaller han att bli till. För att det skall bli till behövs ingen fortplantning, som för hans skapade varelser. Gud “avlar” inte eftersom han ensam har makt att skapa från intet. Människor och djur avlar sin avkomma - men de kan

---

förtjänar att dyrkas.

[21] Se 2:117, 36:82, 40:68.

inte skapa sig själva. Skymfen att tillskriva Gud en son eller medhjälpare är så grov att Gud beskriver dess verkan på himlarna, jorden och bergen:

> *"Ni har här yttrat något oerhört, något som skulle kunna spränga himlarna i stycken och få jorden att rämna och bergen att störta i djupet! Att [människor går så långt att] tilldelar den Nåderike en son! Föreställningen att den Nåderike har [avlat] en so är oförenlig [med hans gudomliga majestät]!" (19:89-92)*

Enligt Islam skapade Gud Jesus, Marias son, utan fader. Han föddes av en jungfru, hans födelse var ett mirakel och ett tecken från Gud. Men Koranen påminner människorna om att Gud också skapade Adam utan fader och moder.

> *"Inför Gud är Jesus till sin natur att likna vid Adam. Han skapade honom av jord och sade till honom: 'Var'! och han är. [Det är] sanningen från din Herre; hys inte minsta tvivel om detta!" (3:59-60)*

Koranen hänvisar upprepade gånger till Guds skapelses väldighet för att människor skall förstå att om han kan skapa all denna härlighet och mångfald kan det inte vara någon svårighet för honom att skapa en människa utan fader. Koranen beskriver i detalj Guds suveräna och absoluta enhet eftersom varje avkall på denna enhet är den grövsta av synder.

"Gud förlåter inte, att man sätter någon vid hans sida [i dyrkan], men han förlåter dock vem han vill allt utom detta, ty den, som sätter någon vid Guds sida [i dyrkan], begår därmed en förskräcklig synd." (4:48)

Genom att människorna har fått upplysning om denna grövsta synd och skälet till att den är så grov, har de fått en möjlighet att befria sig från denna synd. De kan åkalla Guds barmhärtighet och omsorgsfullt undvika den oförlåtliga synden att dyrka andra vid sidan av Gud. Den som gör detta med allvar kommer på Domens dag att få del av Guds barmhärtighet. Profeten Muhammed säger: *"Gud säger: 'O du son av Adam, så länge som du åkallar Mig [ensam] och ber till mig, skall jag förlåta dig vad du än gjort, trots allt. O du son av Adam, även om dina synder når upp till molnen skall Jag förlåta dig om du ber Mig om förlåtelse. O du son av Adam, om du kommer till Mig med synder så stora som jorden, och om du inte tillber någon annan jämte Mig, skall jag ge dig förlåtelse så stor som jorden'".* [22]

Domens Dag

Den andra kategorin av fördömda människor är de som inte tror på Domens Dag.

"Och de säger: 'Det finns ingenting annat än

---

[22] At-Tirmidhi, *As-Sunan*, nr: (3540). Al-Albani, *Sahih al-Jami as-Saghir*, nr: (4338). Ibrahim & Johnson-Davies, *An-Nawawi's Forty Hadith*, nr 42.

detta jordiska liv; vi kommer inte att återuppväckas [från de döda]'" (6:29)

Dessa människor gycklar med tron på ett liv efter döden.

"Och de säger: 'Skall vi, efter att ha blivit ben och sönderfrätta rester, återuppstå i en ny skapelse?'" (17:49)

Koranen besvarar deras hån med gudomlig visdom.

"Förlorade är de som förnekar det kommande mötet med Gud, ända till dess den Yttersta stunden plötsligt är över dem, och de säger: 'Vilket elände! Hur kunde vi försumma [att förbereda oss för] denna [Stund]?' På ryggen skall de bära hela bördan av sina synder - i sanning en tung börda!" (6:31)

Islam lär att Gud låter var och en se hans tecken för att vi skall begrunda och eftersinna, söka efter grunden för vår tillvaro, och sedan tro på honom. Trots denna uppenbara gudomliga barmhärtighet fortsätter de flesta människor att avvisa den. Många förnekar att de skall möta Gud på Domens Dag, och andra förnekar till och med att Gud själv finns till.

"Vi skall visa dem Våra tecken vid horisonten och inom dem själva, ända till dess [uppenbarelsens] sanning står klar för dem! Är det inte nog för dem [att veta] att din Herre är vittne

till allt som sker? Men [ännu] är de osäkra om de skall möta sin Herre [och således uppleva uppståndelse, räkenskap och dom]! Har han då inte full uppsikt över allt?" (41:53-54).

Kapitel tre

PROFETERNA

Guds profeter

Med Profeten Mohammeds budskap fullbordades enligt Islam den omfattande vägledning som Gud gett människorna. I Koranen framgår tydligt att Gud hade sänt många profeter före Muhammed för att förkunna hans budskap:

> *"Vi har gett dig vår uppenbarelse liksom Vi gav Noa och de profeter som följde efter honom Vår uppenbarelse, och liksom Vi gav Abraham och Ismael och Isak och Jakob och deras efterkommande Vår uppenbarelse, och liksom Vi skänkte David en skrift fylld av visdom, sändebud som Vi redan har berättat för dig om och sändebud som Vi inte har berättat om - och Moses som Gud talade med utan förmedling..." (4:163-164)*

> *"Sakarias och Johannes, Jesus och Elias - alla hörde de till de rättfärdiga - och Ismael och Elisa, Jona och Lot - var och en av dessa har Vi satt högre än andra skapade varelser..." (6:85-86)*

I Koranen förklaras att Gud har sänt profeter för att undervisa människorna om hur de skall leva sitt liv enligt hans bud. Om de gör så, om de blir gudfruktiga och tillber honom med allvar, blir de välsignade i livet efter detta. Somliga av profeterna

nämns vid namn i Koranen, andra inte. Men Gud har försäkrat mänskligheten att inget folk under någon tidsålder, före Profeten Muhammed, någonsin lämnats utan vägledning.

> *"Till varje samfund har Vi låtit ett sändebud komma [för att förkunna]: 'Dyrka Gud och undfly alla falska avgudar!' Bland dessa [människor i äldre tider] fanns den som Gud vägledde, och det fanns den som ofrånkomligen måste gå vilse. Gå därför ut i världen och se [spåren som visar] vad slutet blev för dem som kallade sanningen för lögn!" (16:36)*

Uttrycket "den som ofrånkomligen måste gå vilse" innebär att vägledningen ytterst ligger i Guds hand. På många ställen i Koranen konstateras också att Gud leder vem han vill[23] och att den som leds av honom blir frälst men den som han inte leder är förlorad. Detta kan synas orättvist - det kan ju hävdas att den som inte får ledning av Gud inte kan ansvara för sina handlingar. Men uttrycket *"ofrånkomligen måste gå*

---

[23] Från Koranen: *"...den som Gud vägleder finner den rätta vägen, men för den som han låter gå vilse kan du aldrig finna en hjälpare som leder honom rätt"* (18:17). Men Guds vägledning är inte godtycklig. Han leder dem som har tro i sina hjärtan men han leder inte dem som är onda, fördärvade och trotsiga. Gud säger till exempel i Koranen: *"Gud vägleder inte de orättfärdiga"* (6:144). Motsvarande uttalanden finns i 9:37, 40:28 och 63:6. Han säger också: *"[Gud leder] dem som vänder sig till honom [i tro och lydnad]"* (42:13). Se också 5:16.

vilse" syftar på dem som medvetet vänder sig bort från Guds tecken och föredrar att leva i okunskap eller som medveten förkastar hans Budskap. De gör inga försök att söka Guds vägledning utan nöjer sig med sitt ytliga och vankelmodiga liv, helt upptagna av denna världs njutningar. Dessa människor väljer villfarelsens väg.

"... Jag skall låta dem som utan fog uppträder med högmod på jorden vända sig ifrån Mina budskap, och fastän de ser alla tecken kommer de inte att tro på dem, och även om de ser rättrådighetens väg kommer de inte att välja den. Om de ser misstagens och syndens väg kommer de däremot att slå in på den. Så skall det vara därför att de har påstått att våra budskap är lögn och har över huvud taget inte fäst avseende vid dem." (7:146)

Men de som förkastar Guds budskap och går vilse vänder sig till honom när de möter motgångar. Gud beskriver deras liv av självbedrägeri på följande sätt:

"När Vi ger människan del av Våra välsignelser vänder hon Oss ryggen och drar sig undan, men om något ont drabbar henne, förlorar hon sig i ändlösa böner". (41:51)

Mänskligheten har alltså försäkrats att Gud aldrig har lämnat någon nation eller något folkslag utan vägledning. Han har sänt en profet till vart och ett av dem för att bringa dem hoppets och vägledningens

budskap och för att undervisa dem om hur de skall följa gudsfruktans och lydnadens väg.

Profeternas religion

Både judar, kristna och muslimer är överens om att profeterna (t ex Noa, Abraham, Isak, Jakob, Josef, Jona, Lot, Moses etc.) alla förkunnade en monoteistisk religion. De var alltså inte ateister eller agnostiker och inte heller hedningar. De trodde alla på "En Sann Gud" och de förkastade alla varje form av avgudadyrkan. Judar, kristna och muslimer tror att de som följde vad Profeten Moses lärde var rättfärdiga och att de bekände sig till Guds uppenbarelse. De tror också att dessa människor skall bli välsignade på Domens Dag och att Guds förlåtelse och en plats i paradiset skall bli deras lön.

Kristna och muslimer tror också att de som följde vad Profeten Jesus lärde, på samma sätt som de som följde Moses, var rättfärdiga och bekände sig till Guds uppenbarelse. De tror att de sanna lärjungarna till Profeten Jesus kommer att bli välsignade på Domens Dag och att förlåtelse och paradiset skall bli även deras lön.

Men varken de judiska heliga skrifterna (Toran) eller evangelierna anger något namn på den religion som förkunnades av Guds profeter och deras efterföljare. Den springande punkten är att det budskap som profeterna förkunnade varken kan kallas "judendom" eller "kristendom" eftersom dessa namn

inte var kända på profeternas tid. Termen "judendom" kommer av namnet på ett landskap, Judeen[24], och ordet "kristendom" är härlett av den grekiska översättningen av den titel som lärjungarna gav Jesus[25]. Det återstår alltså att fastställa vad den religion skall kallas som förkunnats av profeterna ända sedan Adams tid.

Det enda sättet att identifiera denna religion är att logiskt betrakta dess kärna och dess syfte.

Det är tydligt att Gud sände alla dessa profeter med en grundläggande trossats: "Dyrka Den Ende Sanne Guden". Somliga av dessa profeter fick också ta emot gudomliga lagar med bud och förbud som de lärde sitt folk att iaktta. Var och en som erkände läran om En Sann Gud och den uppenbarade gudomliga lagen underkastade sig Guds bud genom att följa den profeten. En sådan människa blev en troende och hennes levnadssätt blev behagligt för Gud.

Följaktligen kan det konstateras att den religion som uppenbarades av Gud för profeterna är grundad på *lydnad* mot Guds lag, och den bygger på den fundamentala principen att endast *Gud skall dyrkas.* Det arabiska ordet "Islam" betyder "fullständig lydnad eller underkastelse inför Gud", och trosbekännelsen i Islam lyder: "Jag bär vittnesbörd om att

---

[24] Judeen är det gamla namnet på södra delen av Palestina, varifrån judarna anses härstamma.
[25] Ordet "Kristus" kommer av grekiskans "Christos", som betyder "den smorde", och är en översättning av det hebreiska ordet Messias.

det inte finns något eller någon värd att dyrka förutom Gud i hans enighet." Det kan därför med skäl hävdas att det arabiska ordet *Islam* är en rättvisande beskrivning av den religion som förkunnades av Noa, Abraham, Jakob, Moses, Jesus etc., eftersom alla dessa profeter predikade en monoteistisk lära. Dessa profeter lärde också att människan skulle fullständigt underkasta sig sin Skapare och lyda de uppenbarade buden.
Koranen inbjuder judar och kristna att reflektera logiskt över Profeten Abrahams religion, som de båda säger är deras.

> ***"Varför tvistar ni efterföljare av äldre tiders uppenbarelser om Abraham? Toran nedsändes ju inte - och inte heller Evangeliet - förrän efter hans tid. Vill ni inte använda ert förstånd?"*** (3:65)

Sedan identifierar Koranen Profeten Abrahams religion så:

> ***"Abraham var varken jude eller kristen, utan han var en sann muslim och hörde inte till dem som dyrkar någon annan vid Guds sida."*** (3:67)

Att de flesta människor inte erkänner att *Islam* var alla profeters budskap beror på deras missuppfattningar kring ordet *Islam*. Många tror att det är namnet på Muhammeds religion, på samma sätt som buddhism är namnet på Buddhas lära och marxism är de teorier som förknippas med Karl Marx. I själva verket är

Islam det himmelska budskap som förmedlats av profeterna, inklusive Moses och Jesus. Det är inte ett namn som hänför sig till ett geografiskt område eller som syftar på en person[26], utan det avser total underkastelse inför Gud.
På samma sätt betyder ordet *muslim* inte "lärjunge till Muhammed", utan det betyder "en som underkastar sig Guds vilja." När man förstår den rätta innebörden av orden *Islam* och *muslim*, kan det med fog sägas att profeterna och deras lärjungar var muslimer, eftersom de alla underkastade sig Guds bud. På motsvarande sätt kan det sägas att namnet på dessa fromma människors religion var Islam - den religion som innebär underkastelse inför Gud.
Koranen berör detta faktum genom att förklara att Islam är den religion som föreskrivits av Gud:

> ***"Den rätta religionen inför Gud är förvisso Islam." (3:19)***

Det betyder alltså att den enda religion som Gud erkänner är den som bygger på total underkastelse under hans vilja och dyrkan av honom ensam:

> ***"Den som med hela sitt väsen underkastar sig Guds vilja och som gör det goda och det rätta har vunnit ett säkert fäste. Allt går till sist upp i Gud." (31:22)***

---

[26] Många religioner benämns efter sin grundare, t ex kristendomen och buddhismen, eller har sitt namn efter en region, t ex hinduismen och judendomen.

Jesus Kristus

Eftersom Islam är den religion som Gud gett människorna, måste det vara den som Jesus också lärde. Han måste ha lärt människorna att dyrka Gud och inte honom, som människor senare påstod. Koranen beskriver hur Jesus bekräftade monoteismen:

> ***"Och [Jesus själv sade]: 'Gud är min Herre och er Herre. Honom skall ni dyrka! Detta är en rak väg'" (19:36)***

Också i Lukasevangeliet (4:8) förkunnar Jesus en ren monoteism: *"Det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du dyrka"*.

Koranen korrigerar med logiska argument kristendomens tes att Jesus var Guds son och att han förtjänar att dyrkas:

> ***"Ett sändebud, varken mer eller mindre, var Kristus, Marias son. [Andra] sändebud föregick honom och hans moder var en sanningsenlig kvinna. Båda åt [jordisk] föda. Se hur Vi klargör [Våra] budskap för dem - hur förvirrade är inte deras begrepp!" (5:75)***

Konstaterandet att de "båda åt jordisk föda" är grunden för det gudomliga resonemanget att både Jesus och hans moder, trots hans övernaturliga födelse och de många underverk han uträttade under sin levnad, var människor och inte gudomliga varelser. Som alla andra mänskliga varelser behövde de föda och var följaktligen underkastade den

mänskliga kroppens villkor. Men Gud, å andra sidan, är oberoende av dessa villkor. Att tillägga honom mänskliga egenskaper är att förringa Gud och en förolämpning mot vår egen intelligens.

För att bekräfta för människorna att Jesus inte gjorde anspråk på att själv vara gudomlig, konstaterar Koranen att Gud på Domens Dag kommer att ställa en fråga till Jesus så att sanningen skall fastslås med hans egna ord:

> *"Och Gud skall säga: 'Jesus, son av Maria! Är det du som uppmanade människorna att dyrka dig och din moder som gudomliga väsen vid sidan av Gud?' [Jesus] skall svara: 'Stor är Du i din härlighet! Hur skulle jag kunna säga vad jag inte hade rätt att säga? Om jag hade sagt detta skulle Du helt visst ha vetat det. Du vet vad som är i mitt innersta men jag vet inte vad som är i Ditt innersta; Du känner allt det som är dolt för människor'" (5:116)*

Kapitel fyra

BUDSKAPET

Islams budskap

Koranen förklarar i detalj berättelsen om Profeten Jesus, så att det inte skall råda någon tvekan eller osäkerhet hos läsaren om varför och till vilka Jesus sändes. Koranen klargör att Jesus och alla andra profeter var muslimer som förkunnade samma gudomliga budskap om Islam till det folk där de levde.

Men det budskap om Islam som de tidigare profeterna förkunnade innehöll inte exakt samma lagar som Islam av idag. Det innebär att detaljerna i de bud och befallningar som nu finns i Islam, så som de står skrivna i Koranen och som de uttryckts av Muhammed, är annorlunda än de påbud och regler som förkunnades av Guds profeter i tidigare tider. Men den springande punkten är fortfarande att det väsentliga innehållet i den religion som förkunnades av de tidigare profeterna är detsamma som det som förmedlats av Profeten Muhammed. Det budskap som profeterna framförde var klätt i det språk och de tankemönster som fanns hos folket det riktades till, så att det skulle vara klart och otvetydigt. Detaljerna i uppenbarelserna skiftade från den ene profeten till den andre, men budskapet rörde sig kring samma kärna - dyrkan av En Sann Gud och underkastelse inför honom. Dessa skillnader i detaljer kan exemplifieras med att Adams och Evas barn var

tvungna att avla barn med varandra för att människosläktet skulle kunna föröka sig. Detta var tillåtet under deras livstid, men i senare generationer blev incest ett allvarligt brott.

Detta faktum har missförståtts och ignorerats av två olika grupper av människor. Den ena gruppen består av icke-muslimer som inte förstår det arabiska språket och den verkliga betydelsen av ordet Islam. De använder det bara som en beskrivning av den religion som förkunnats av Muhammed. Den andra gruppen är de muslimer som inte använder ordet Islam i dess vidare betydelse. Islam är ett sinnestillstånd och ett handlingsprogram, inte enbart namnet på den lära som förkunnades av Muhammed. Det är detta som åsyftas i följande Koranvers:

> ***"Troende! Frukta Gud så som det åligger er att frukta honom[27] och underkasta er hans vilja, innan döden överraskar er!"*** *(3:102)*

Gud har gjort det helt klart att den slutgiltiga uppenbarelsen till mänskligheten, Koranen, som har överbringats av den slutliga budbäraren, Muhammed, inte är en ny religion eller ett nytt budskap utan innebär höjdpunkten av de tidigare budskapen och ett beriktigande av de misstag som under århundradenas lopp hade insmugit sig i dem.

---

[27] Att frukta Gud är en handling av fromhet. Människan kan inte bli verkligt "medveten" om Gud utan att erfara en djup känsla av vördnad, vilket resulterar i en hälsosam fruktan för att misshaga honom genom att bryta mot hans bud.

På Profeten Moses tid var människorna förpliktade att underkasta sig Guds vilja genom att lyda den lag (Toran) som Moses mottagit. Men den ursprungliga texten till Moses lag existerar inte längre, och de fragment som finns kvar har förvanskats genom tillägg och uteslutningar som gjorts av efterföljare under många århundraden. Detta förändrade budskap kan följaktligen inte rimligtvis betraktas som en äkta källa till gudomlig ledning för frälsning i livet efter detta.

På motsvarande sätt låg frälsningen på Jesu tid i dyrkan av Gud ensam och underkastelse inför honom genom att lyda den lag som förkunnades av hans profet. Men den lag som ursprungligen förkunnades av Jesus, evangeliet, existerar inte längre. Allt som finns kvar är förfalskningar som felaktigt tillskrivits denne profets läror. Profeten Jesus sanna uppenbarelse har gått förlorad för alltid, liksom Profeten Moses.

Även om de tidigare profeternas budskap inte längre är tillgängliga, har människorna inte lämnats utan vägledning, utlämnade till sina egna begär. Även idag kan människan vinna frälsning genom att tillbe Den Ende Sanne Guden och underkasta sig hans bud, och genom att ansluta sig till det budskap som förkunnats av den slutlige budbäraren till mänskligheten, Profeten Muhammed.

"Vi har sänt dig [Muhammed, inte bara till ditt eget folk utan] till hela mänskligheten, som

förkunnare av ett glatt budskap om hopp och som varnare, men de flesta människor är omedvetna [om detta]." (34:28)

Kapitel fem

KRISTENDOMEN

Kristendomen idag

I Koranen nämns några av de texter som uppenbarats för de tidigare budbärarna. Profeten David fick *Zabur* (Psaltaren), Profeten Moses fick *Tawrat* (Toran), och Profeten Jesus fick *Indjil* (Evangeliet). Men som kristna och judiska bibelforskare konstaterat har ingen av dessa skrifter bevarats i sin ursprungliga form.

Den allmänna åsikten bland ledande kristna forskare är att ursprunget till dagens kristendom är Paulus teologi[28]. I *Rapporten om Jesus* av Johannes Lehmann (1970) förklaras att Paulus var "Jesu evangeliums förstörare"; han beskrivs också som "kristendomen andre stiftare". I boken konstateras också att på grund av Paulus "har det ursprungliga blivit så i grunden förändrat, att dess innebörd blivit den motsatta." Boken nämner vidare att "den paulinska heresin blev grunden till den kristna ortodoxin, och den rättmätiga kyrkan försköts såsom kättersk." [29]

Paulus själv mötte aldrig Jesus, och fram till sin omvändelse var han en bitter fiende till alla som bekände sig till Jesu lära. Paulus (eller Saulus som han

---

[28] Paulus från Tarsus (5-67 e.Kr.); hans liv och lära skildras i Apostlagärningarna och i hans brev.

[29] J. Lehmann, *Rapporten om Jesus. Protokoll över en förfalskning*, s. 132, 135, 145, 136. Lehmann citeras i boken Jesus *A Prophet of Islam av Muhammad* 'Ata ur-Rahim.

då hette) stod i ledningen för en kampanj riktad mot lärjungarna till Jesus, och han var känd för sin förföljelse av dem. Under en resa till Damaskus påstod sig Paulus ha haft en vision av Jesus. I Apostlagärningarna 26:16 berättar Paulus att Jesus sade: *"Jag har visat mig för dig för att utse dig till min tjänare och till vittne om vad du har sett av mig och vad du kommer att få se av mig i framtiden..."* Paulus gjorde alltså anspråk på att ha en egen kontakt med Jesus genom en uppenbarelse - ett privilegium som inte förunnades ens Jesu närmaste lärjungar. Efter juden Saulus ryktbara omvändelse till den kristne Paulus började han *"genast förkunna i synagogorna att Jesus är Guds son."* [30]
Paulus färdades sedan till Jerusalem, Mindre Asien, Grekland och Rom, där han predikade sitt "uppenbarade budskap" för människorna på dessa platser. Emellertid fanns det många som ifrågasatte Paulus som apostel och det han lärde. Paulus försvarade sig i sitt brev till de kristna i Grekland genom att säga (1 Kor. 9:1-3): *"Är jag inte apostel? Har jag inte sett Jesus, vår herre? Är inte ni det verk som jag har utfört för Herren? Om jag inte är apostel för andra, är jag det åtminstone för er. Ni är ju Herrens egen bekräftelse på mitt uppdrag som apostel. Detta är mitt svar till dem som kritiserar mig."*

I Rapporten om Jesus kommenterar Lehmann vidare att det uppstod stridigheter mellan Paulus och

---

[30] Apostlagärningarna 9:20.

den ursprungliga församlingen i Jerusalem, som bemötte honom med misstro och kanske misstänkte att han inte var annat än en spion som utgav sig för att vara lärjunge till Jesus. En annan forskare, Albert Schweitzer, konstaterade i sin bok *Paul and his interpreters*[31] (Paulus och hans uttolkare) 1912 att "Paulus aldrig åberopade Mästarens bud och yttranden."

Paulus förändrade den undervisning av Jesus som han kände till, och han tvekade inte att göra vilka justeringar som än behövdes för att göra Jesu budskap mer smakligt för vanligt folk i Grekland, som vid den tiden var en del av det romerska imperiet. Både grekerna och romarna var hedningar, de trodde på en mängd olika gudar, som inte endast liknade människor utan man trodde också att de beblandade sig med människorna, kopulerade med dem och överhuvudtaget deltog i alla områden av deras liv. Det är därför inte svårt att förstå hur idén om Gud som inkarnerad i en människas kropp (Jesus) eller föreställningen om att Gud kunde ha en son har uppkommit i den kristna förkunnelsen.

Paulus sökte anpassa budskapet till romarnas hedniska trosläror och vanor genom att förändra och dagtinga[32] med Jesu förkunnelse tills det äkta budskapet gick förlorat för alltid. Den kristna

---

[31] Albert Schweitzer, Paul and His Interpreters: A Critical History, 1912 (citerad i Jesus A Proophet of Islam, s. 62).
[32] Paulus kompromissande attityd antyds till och med i Bibeln,

församlingen som följde Paulus lära blev etablerad och organiserade sig i den paulinska kyrkan som sedan blev den romerskkatolska kyrkan. Även de enklaste av Jesu bud har glömts bort i den kristna världen. Till exempel bryr sig de flesta kristna idag inte om att iaktta några kostregler, trots att Jesus ju var jude och därför inte kan ha ätit griskött eller kött som inte slaktats enligt de judiska renhetsreglerna. Detta får en särskild betydelse i ljuset av vad Jesus säger i Matteusevangeliet (5:17):

> *"Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen [Toran] eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla."*

Och i 5:19 säger han:

> *"Den som upphäver ett enda av buden, om så det allra minsta, och undervisar människorna så, han skall räknas som den minste i himmelriket. Men den som handlar och undervisar efter dem skall räknas som stor i himmelriket."*

Det framgår av denna vers att Jesus inte skulle ha brutit mot den judiska lagen, och den som gör det var enligt hans värdering föga värd inför Gud.

Ett annat exempel på hur de grundläggande buden gått förlorade hos de kristna gäller omskärelsen av pojkar. Enligt Bibeln fick Abraham detta bud som en del av sitt förbund med Gud, och omskärelsen av

---

där han säger: "Själv försöker jag alltid rätta mig efter alla...Ha mig till föredöme liksom jag har Kristus till föredöme" (1 Kor. 10:33 och 11:1).

Jesus nämns i Lukasevangeliet 2:21: *"När åtta dagar hade gått och man skulle omskära pojken, fick han namnet Jesus..."* Den traditionella omskärelsen av pojkar är en del av den islamiska lagen och måste utföras, säger Muhammed: *"Detta är handlingar enligt Fitra*[33]*: omskärelse, att ta bort könshåret, klippa mustaschen, klippa naglarna, ta bort håret under armarna, rensa tänderna, skölja näsan med vatten, tvätta fingrarna, tvätta underlivet efter tarmtömning och skölja munnen."* [34]

Jesu sanna lära blev alltså förvandlad genom Paulus nyordningar, och i sina brev till de nyomvända kristna försvarade han sitt handlingssätt genom att säga: *"Allt är tillåtet för mig - men ingenting får ta makten över mig"* (1 Kor 6:12). Det framgår klart av detta uttalande att Paulus började handla som han själv ville i direkt motsättning till det nyss citerade Jesusordet att "den som upphäver ett enda av buden, om så det allra minsta, och undervisar människorna så, han skall räknas som den minste i himmelriket." Enligt det skulle Paulus höra till de minsta i himmelriket, eftersom han inte bara bröt mot lagen utan också banade vägen för otaliga nyordningar som har lett till en fullständig förvrängning av Jesu ursprungliga lära. Till försvar för sitt handlande skrev Paulus: *"Vad lagen kommer åstad är ju vredesdom; men där ingen*

---

[33] Termen *Fitra* betecknar i Islam människans naturliga tillstånd, hennes ursprungliga, oföränderliga och sanna natur.
[34] *Sahih Muslim*, nr: (261).

lag finnes, där finnes icke heller någon överträdels" (Rom 4:15)[35]

Ett tydligt exempel på Paulus nyordningar är läran om frälsning genom Jesu offerdöd[36]. Ett exempel på brott mot Lagen är de vanliga framställningarna av Kristus (och andra för kristendomen betydelsefulla personer) i målningar och statyer. Detta står klart i strid med den gudomliga befallningen i Andra Moseboken 20:4: *"Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på jorden... Du skall icke tillbedja sådan..."* Trots den otvetydiga formuleringen av detta förbud har det blivit en central ritual inom de flesta kristna riktningar att placera en Jesusbild över altaret och uppmana församlingen att hälsa den eller knäböja inför den. Det faktum att Gud ofta framställs som en människa i den kristna konsten[37] är ytterligare ett bevis på det grekiska och romerska inflytandet på kristendomen. Grekiska och romerska gudar avbildades ofta som människor med en gloria eller strålkrans ovanför huvudet för att särskilja dem från vanliga människor.

---

[35] 1917 års översättning.

[36] Se Galaterbrevet 1:4, Romarbrevet 5:2, Andra Korintierbrevet 5:21.

[37] Det kanske mest berömda av dessa konstverk är Michelangelos "Skapelsen", som pryder taket i Sixtinska kapellet i Vatikanen i Rom. I denna fresk skildras Gud som en gammal man med långt vitt skägg och med endast ett tygstycke runt midjan. De kristna hyllar denna avskyvärda scen som ett mästerverk.

Denna symbolik kan spåras tillbaka till framställningar av solguden Apollo som ofta avbildades med solens strålar kring huvudet. Det är intressant att notera att bilder av Kristus, hans moder och änglarna också har denna symbol över sitt huvud.

Protestantismens historia i Nordeuropa visar också klart att dagens kristendom är en religion skapad av människor, som har tillkommit och utformats för att passa människors önskemål och som inte bygger på Jesu exempel. Kung Henrik den åttonde i England bröt med katolska kyrkan och avskaffade påvens domsrätt för att han skulle kunna få skilsmässa från sin första hustru och för att kunna skilja sig när han ville. [Och i Sverige bröt Gustav Vasa med påven för att kunna ta över kyrkans och klostrens rikedomar.]

Här är det befogat att nämna att Koranen på flera ställen hänvisar till de förändringar som gjorts i den lära som förkunnades av Jesus.

"Men själva införde de munkväsendet - Vi föreskrev det inte för dem..." (57:27)

Profeten Muhammed har också berört de mänskliga påfundens roll för framväxten av kristendomen och judendomen. Vid ett tillfälle, då han reciterade Koranversen *"De har tagit sina rabbiner och klosterbröder till herrar och beskyddare i Guds ställe"* (9:31), anmärkte hans följeslagare Adi ibn Hatim, som hade konverterat från kristendomen, att det inte var så att dessa folk hade för vana att dyrka sina religiösa ledare. Profeten frågade då: *"Gjorde de inte*

(munkar och rabbiner) förbjudna ting tillåtna, och följde ni inte dem?" När Adi ibn Hatim svarade att det var så, förklarade Profeten: *"Så var det då ni dyrkade dem."*[38] I Islam är Gud den ende lagstiftaren, och människan har ingen myndighet att ingripa i Hans lagstiftning.

[38] At-Tirmidhi: *As-Sunan* (3095). Al-Albani: *Sahih Sunan at-Tirmidhi*, (2471); och *Silsilat al-Ahadith as-Sahiha* (3293).

Kapitel sex

MUHAMMED

Hjälparen

Vi har sett att alla profeterna var monoteister som ledde sitt folk till att dyrka En Gud och lyda hans uppenbarade lagar. Dock har varken judendomen eller kristendomen erkänt Muhammed som en Guds budbärare. Bibeln kan emellertid, trots alla förvanskningar och förfalskningar, kasta ljus över frågan om den profet som skulle komma efter Jesus. I Johannesevangeliet 14:16 berättas det att Jesus sade: *"Jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan hjälpare, som skall vara hos er för alltid."*

Det framgår klart av detta uttalande att Jesus visste att någon som liknade honom skulle komma efter honom. Uttrycket "som skall vara hos er för alltid" betydde inte att denna person skulle ha evigt liv, eftersom allt levande på jorden måste dö. Vad det innebar var helt enkelt att det budskap som skulle framföras av denna person [det finns ingen utom Gud som är värd att dyrkas] är ett evigt budskap som förblir oförändrat intill världens slut. Det kommer inte att utsättas för de förvanskningar som de föregående profeternas budskap utsattes för av människors händer. I själva Koranen lovar Gud att skydda det från varje förändring:

> ***"Det är Vi som har nedsänt denna Dhikr (dvs. denna Koran) och Vi skall helt visst slå vakt om den!" (15:9)***

Den nyss citerade versen från Johannesevangeliet hänvisar till Jesu efterföljare som hjälparen. Det ord som används i det grekiska originalet är *parakletos*[39]. I Bibeln omskrivs det ibland som "sanningens ande" eller "den heliga anden". Men det framgår av sammanhanget i den nyss citerade versen (Joh 14:16) att "hjälparen" inte kan vara "den heliga anden" eftersom ett annat bibelställe berättar att "den heliga anden" redan under Jesu tid var närvarande för att hjälpa och leda honom. I Lukasevangeliet (3:22) står det att *"den heliga anden kom ner över honom"* (dvs. Jesus). Följaktligen kan parakletos inte vara "den heliga anden." Om ordet *parakletos* skall tolkas som "hjälparen", så måste den vars ankomst Jesus förutsade vara Muhammed, eftersom han beskrivs som en "nåd" från Gud:

> ***"Vi har sänt dig [Muhammed] enbart av nåd till alla folk." (21:107)***

Han beskrivs också som kärleksfull för de troende:

> ***"Ett sändebud har nu kommit till er, [en man] ur era [egna] led. [Tanken] att ni kan drabbas av straff tynger hans sinne, alla hans omsorger gäller er. Han ömmar för de troende, full av kärlek." (9:128)***

Nåd innebär tröst. Människorna finner tröst i nåd

---

39 Fler detaljer om det grekiska ordet parakletos finns i J. Badawi, Muhammad in the Bible, s. 3-5.

som bevisas dem i alla skiften av deras liv.

En del forskare har föreslagit att ordet *parakletos* kan vara en förvrängning av *periklytos*, som betyder "högt prisad". Det arabiska namnet Muhammed betyder i ordagrann översättning just "den högt prisade."[40]

Sanningens ande

I Johannesevangeliet (16:12-14) berättas det att Jesus sade: *"Jag har mycket mer att säga er, men ni förmår inte ta emot det nu. Men när han kommer, sanningens ande, skall han vägleda er med hela sanningen; han skall inte tala av sig själv utan förkunna det han hör och låta er veta vad som kommer att ske. Han skall förhärliga mig, ty av mig skall han ta emot det han låter er veta."*

Innebörden av orden "han skall inte tala av sig själv utan förkunna det han hör" liknar mycket följande vers i Koranen:

> ***"Och han talar inte av egen drift - nej, [det är] uppenbarelsens ord..." (53:3-4)***

Och uttrycket "han skall förhärliga mig" kan syfta på det faktum att Koranen beskriver Jesu liv i detalj och lovprisar honom som en av Guds främsta profeter.

> ***"[Hans] namn skall vara Kristus Jesus, Marias son, ärad och lovprisad i denna värld och i det***

[40] Se Nationalencyklopedin, artikeln Muhammed.

kommande livet och en av dem som skall vara i [Guds] närhet." (3:45)

Koranen ägnar ett kapitel åt Jesu moder och tillbakavisar den anklagelse för otukt som riktas mot henne i de judiska skrifterna. Koranen nämner också Marias familj och ger en rörande bild av hennes barndom som tillbringades i from Gudsdyrkan[41].

"[Minns] änglarnas ord till Maria: 'Gud har utvalt dig och renat dig [och upphöjt] dig över alla världens kvinnor'!" (3:42)

När det gäller Jesusorden "ty av mig skall han ta emot det han låter er veta" har vi redan i föregående kapitel påpekat att det budskap som alla profeterna framförde var *Islam*, underkastelse inför Gud. Detta var det budskap från Profeten Jesus som Profeten Muhammed återupplivade och utbredde över världen.

En profet som Moses

I Femte Moseboken (18:18) står det skrivet att Gud talade till Moses och sade att han skulle sända en annan profet bland judarnas bröder, som skulle vara lik Moses: *"Jag skall låta en profet lik dig träda fram ur deras bröders led. Jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall förkunna för dem allt vad jag befaller honom."*

De kristna låter denna profetia syfta på Jesus, men

---

[41] Se Sura 3, vers 37 i Koranen.

versen utsäger klart att den kommande Profeten skulle ha två tydliga kännetecken:

1) Han skulle komma från judarnas bröder,
2) Han skulle vara lik Moses.

Dessa två villkor utesluter Profeten Jesus, eftersom Jesus inte kom från judarnas broderfolk utan själv var jude. Araber och judar är de två folk som härstammar från Abraham. Judarna räknar sin härstamning från Abraham genom hans son Isak, och araberna från Abrahams son Ismael. Således är dessa två folk, trots den bittra fiendskap som råder mellan dem idag, i själva verket broderfolk. Muhammed var arab, och tillhörde den hashimitiska grenen av Kuraysh-stammen. Han uppfyller alltså profetians första villkor, att den kommande profeten skulle komma från judarnas broderfolk.

När det gäller det andra villkoret är likheten mellan Moses och Muhammed lika tydlig som skillnaden mellan dem och Jesus:

	Moses	Muhammed	Jesus
Född av två föräldrar	●	●	
Ej uppfostrad i föräldrahemmet	●	●	
Gift	●	●	
Hade barn	●	●	
Profet/folkledare	●	●	
Verksam under många år	●	●	
Utvandrade från hemlandet	●	●	
Människor trodde på hans kallelse	●	●	
Införde nya lagar	●	●	
Dog en naturlig död	●	●	
Följde Toran	●		●

Jesus föddes utan fader, uppfostrades av sina föräldrar, han gifte sig inte och hade inga barn, hans verksamhet varade endast tre år och han utvandrade inte från hemlandet med sina lärjungar, och han dog inte en naturlig död på jorden.

Redan av dessa elementära uppgifter kan man inse att Muhammed är mer lik Moses än vad Jesus är. Följaktligen är det Mohammed som uppfyller det andra villkoret och inte Jesus, som de kristna hävdar.

Paran, Teman och Kedar

I Femte Moseboken (33:1-2) talas det om att Gud uppenbarar sig från Sinai, går upp från Seir (i närheten av Jerusalem) och "träder fram i glans" från Paran. I Första Moseboken (21:21) framgår det att öknen Paran var den plats där Ismael bodde. Araberna härstammar från Abraham genom hans son Ismael. Muhammed bodde i staden Mekka i västra Arabien, och sambandet mellan Paran och Muhammed är uppenbart.

Bibelversen talar om att Guds uppenbarelse "träder fram i glans" från Paran. Det kan syfta på den förhärskande ställning som uppenbarelsen från Paran kom att få. Koranen förklarar att det budskap som framförts av Profeten Muhammed skall segra över alla andra ideologier:

> *"Det är han som har sänt sitt sändebud med vägledningen och sanningens religion, som skall föras till seger över varje annan religion, hur*

förhatligt detta än kan vara för dem som sätter någon vid Guds sida [i dyrkan].” (61:9)

Profeten Jesaja (42:1-13) talar om Guds tjänare, hans utvalde, som skall föra rätten till seger i fjärran länder och i byarna där Kedar bor. Enligt Första Moseboken (25:13) var Kedar Ismaels andre son, och Ismael är en av Muhammeds stamfäder. Profeten Habackuk (3:3) nämner att Gud kommer från Teman. Enligt *Hasting's Dictionary of the Bible* är Teman en oas norr om Medina (Medina ligger norr om Mekka).

I dessa och andra verser beskrivs Profeten Muhammeds födelse i Mekka (Paran) och hans flykt[42] till Medina (Teman), där han fick stöd av dem som omvänt sig till Islam. Därifrån spred han Islams budskap bland inbyggarna på den arabiska halvön (Kedar).

Muhammadim

Översättningen av Bibeln till engelska och andra språk har visat sig vara en oförrätt mot de kristna,

---

[42] Denna flykt från Mekka till Medina är målande beskriven hos profeten Jesaja (21:13-17). Där nämns också ett slag där ett fåtal illa beväpnade troende som genom ett under besegrar Kedars hjältar (dvs. araberna). Denna beskrivning stämmer väl in på den första drabbningen som Profeten Muhammed utkämpade mot de mäktiga mångguadadyrkarna i Mekka. Denna strid, som finns dokumenterad i Koranen, är känd som slaget vid Badr och utkämpades av Muhammed och omkring trehundra av hans anhängare. De hedniska araberna var ettusen, men trots det överväldigande antalet fiender var det muslimerna som vann seger.

som har blivit utlämnade till översättarnas godtycke. Den engelska översättningen har fjärmat dem från ursprungstexten och på så sätt har en del av de grundläggande sanningarna i Bibeln blivit otillgängliga för vanliga människor. Ett av de tydligaste exemplen är Bibelns omnämnande av Profeten Muhammed, som det konstateras i Koranen:

"...de (...) som följer Sändebudet, som kan varken läsa eller skriva, den Profeten, som den kan finna omnämnd i sina egna [Skrifter], i Toran och i Evangeliet..." (7:157)

De tidigare nämnda referenserna har varit indirekta antydningar. Men det finns en direkt hänvisning i Gamla Testamentet där Profeten Muhammed nämns vid namn. Profeten Salomo förutsåg hans tillkommelse. Den hebreiska texten till Höga Visan (5:16) lyder så här med latinsk skrift:

Hikko Mamittagim Kikullo **Muhammadim** *Zeb dudi vezeh Raii Henute Yarushalem*

I den svenska översättningen lyder denna vers: "Hans gom är sötma, allt hos honom är begärligt. Sådan är min vän, sådan är min käraste, ni Jerusalems döttrar".

Vid översättningen av denna vers har översättarna återgett *Kikullo Muhammadim* med "hans gom är sötma". I tidigare översättningar har det blivit "hans mun är idel sötma". Med tanke på att suffixet *-im* i *Muhammadim* anger storhet eller majestät, skulle en

mer adekvat översättning ha varit: "han är Muhammed den store."[43]

Fadern

I Bibeln omtalar Jesus Gud som "fadern" och detta tycks vara grunden för antagandet att Jesus var Guds Son. Men i Bibeln kallar Jesus också sig själv för "Människosonen" (Markusevangeliet: 2:10).

Man kan inte förutsätta att Jesus ansåg sig vara Guds son därför att han kallade Gud för "fadern", eftersom Gud omnämns som "fader" också på andra ställen i evangelierna. Exempelvis säger Jesus i Matteusevangeliet (5:45): *"då blir ni er himmelske faders söner"*. Och i kapitel 23 vers 9 säger han: *"Ni skall inte kalla någon här på jorden för er fader, ty en är er fader, han som är i himlen"*. I Johannesevangeliet (20:16) säger Jesus till Maria från Magdala: *"Rör inte vid mig, jag har ännu inte stigit upp till min fader. Gå till mina bröder och säg dem att jag stiger upp till min fader och er fader, min Gud och er Gud"*. Av dessa och andra bibelställen framgår det att ordet "fader" används bildligt och inte bokstavligt.

Korsfästelsen

Nya Testamentet är fullt av motstridiga uppgifter och olösta frågor när det gäller Jesu förmodade korsfästelse, död och uppståndelse. Exempelvis var inga av författarna till evangelierna ögonvittnen till

---

[43] Badawi, Muhammad in the Bible, s. 23.

korsfästelsen: "Alla övergav honom och flydde" (Mark 14:50). Maria från Magdala vittnade om att Jesus levde efter korsfästelsen, men *"När de fick höra att han levde och att hon hade sett honom trodde de inte på det"* (Mark 16:11). Lärjungarna i Emmaus såg att han levde: *"När han sedan låg till bords med dem tog han brödet, läste tackbönen, bröt det och gav åt dem"* (Luk 24:30). Två män sade till kvinnorna: *"Varför söker ni den levande här bland de döda?"* (Luk 24:5). Jesus sade: *"Ty liksom profeten Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter skall Människosonen vara i jordens inre i tre dagar och tre nätter"* (Matt 12:40). Jona var *levande* i fiskens buk. De kristna anser att Jesus var i graven på fredagskvällen[44] och hela lördagen. På söndagsmorgonen fann Maria från Magdala graven tom. Jesus befann sig alltså bara i graven en dag och två nätter[45].

Å andra sidan förklarar Koranen i detalj händelserna i Jesu liv så att det inte behöver råda något tvivel om honom:

> ***"[Vi straffade dem] ... för deras ord: 'Vi har dödat Kristus Jesus, Marias son, [som påstod sig vara] Guds sändebud'. Men de dödade honom inte och inte heller korsfäste de honom, fastän***

---

[44] Påsken börjar på långfredagen, den dag då Jesus anses ha dött för världens synder.
[45] I Crucifixion or Cruci-fiction av Sheikh Ahmed Deedat finns en detaljerad redogörelse för motsägelserna.

det för dem tedde sig så. De som är av annan mening är inte säkra på sin sak; de har ingen [verklig] kunskap om detta utan stöder sig på antaganden. Det är med visshet så att de inte dödade honom. Nej, Gud har upptagit honom till Sig; Gud är Allsmäktig, Vis." (4:157-158)

Koranen avvisar uttryckligen påståendet att Jesus, Marias son, blev korsfäst. Den fastslår att Gud, för vilken allt är möjligt, upphöjde Jesus till himlen och att judarna som sammansvurit sig för att döda honom förleddes att tro att de hade dödat honom. Koranen upplyser vidare människorna om att Jesus skall återkomma till jorden när Gud så bestämmer.

"Hans [återkomst till jorden] skall vara ett tecken att den Yttersta stunden [närmar sig]; tvivla därför inte på den." (43:61)

Denna Koranvers syftar på Jesu andra tillkommelse de sista dagarna före den Yttersta Domen. Profeten Muhammed lärde sina anhängare att då Jesus återkommer skall han förgöra de falska läror som förknippats med honom och bereda vägen för ett allomfattande erkännande av Islam[46].

---

[46] Al-Bukhari, *as-Sahih* (3448), Mislim, *as-Sahih* (155).

Kapitel sju

KORANEN

Koranen

Det råder inget tvivel om att Gud har uppenbarat sitt ord för ett antal profeter i skriftlig form. Men dessa uppenbarade skrifter har inte bevarats i sin ursprungliga form. Under det senaste seklet har judiska och kristna bibelforskare utförligt dokumenterat många av de förändringar som skett i Bibeln under de tusentals år som gått sedan ursprungstexterna skrevs. Koranen berör frågan om skrifternas äkthet i sina allvarliga varningar till dem som avsiktligt ändrar i de uppenbarade texterna, och varnar samtidigt de troende från att förlita sig på bevarade texter som tillskrivs tidigare profeter.

> *"Olyckliga de som med sina händer skriver ned [vad de säger vara ur] Skriften och påstår att det är från Gud för att därmed uppnå en ynklig vinst!" (2:79)*

Om sig själv försäkrar Koranen läsaren att den är en pålitlig skrift av uppenbarad vägledning:

> *"Denna Skrift - här råder inget tvivel - är en vägledning för dem som fruktar Gud och ständigt har honom för ögonen... och dem som tror på det som har uppenbarats för dig och på det som har uppenbarats före din tid och som har förvissningen att det eviga livet [väntar]." (2:2, 4-5)*

"Det är Vi som har nedsänt denna Dhikr (dvs. denna Koran) och Vi skall helt visst slå vakt om den!" (15:9)

Man kan vara säker på att Koranen inte har utsatts för samma öde som tidigare uppenbarade skrifter eftersom den skrevs ned och memorerades, från början till slut, under Profeten Mohammeds egen livstid. Bara ett år efter hans död framställdes den första skrivna standardtexten[47]. Och inom 14 år efter hans död sändes auktoriserade avskrifter till huvudstäderna i de muslimska länderna[48].

Efter Profetens död 632 har fler och fler människor i varje generation memorerat hela Koranen från början till slut. Idag finns det tiotusentals människor världen runt som reciterar hela texten ur minnet varje år under månaden Ramadan och även vid andra tillfällen.

En framstående orientalist, Kenneth Cragg, har sagt följande om memorering och bevarande av Korantexten: "Koranreciterandet har inneburit att texten har genomkorsat århundradena i en obruten levande fromhetstradition. Den kan därför inte betraktas som en antikvarisk företeelse och inte heller som ett historiskt dokument från ett fjärran förflutet".[49] En annan orientalist, John Burton, konstaterar: "Denna metod att överföra Koranen från

---

[47] Gibb & Kramers, *The Shorter Encyclopaedia of Islam*, s. 278.
[48] *Shorter Encyclopaedia of Islam*, s. 279.
[49] K. Cragg, *The Mind of the Qur'ân: Chapters in Reflection*, s.26.

en generation till nästa genom att de unga memorerar den muntliga traditionen från de äldre mildrade redan från början de värsta riskerna som följer av att förlita sig på skrivna uppteckningar..."[50]

Samma analysprinciper som bibelforskare har använt för de bibliska manuskripten, och som blottlagt de många felaktigheter och ändringar som finns i dem, har tillämpats även på koranmanuskript från olika delar av världen. Resultatet av alla sådana studier bekräftar att texten inte har förändrats från sin ursprungliga lydelse[51].

De ändringar som skett i tidigare uppenbarade skrifter har korrigerats i Koranen. Dessutom har den slutliga Uppenbarelsen upphävt och ersatt det som kan ha återstått av de tidigare uppenbarelserna.

> ***"Varje budskap som Vi upphäver eller överlämnar åt glömskan ersätter Vi med ett bättre eller ett lika gott. Vet du inte att Gud har allt i sin makt?" (2:106)***

Ett tecken på att uppenbarelsen har omformats av människohänder är de många motsägelser som förekommer. Det faktum att Koranen är fri från dessa många motsägelser visar att den kommer från Gud.

> ***"Ägnar de ingen eftertanke åt det som Koranen [innehåller]? De skulle säkert ha funnit många***

---

[50] J. Burton, *An introduction to the Hadith*, s. 27.
[51] B. Philips, *The True Message of Jesus Christ*, s. 31-34

motsägelser i den, om den inte varit från Gud." (4:82)

Som ytterligare ett bevis på att Koranen är från Gud uppfordras läsaren att komma fram med något som liknar ett enda av dess kapitel. Naturligtvis gäller det att producera ett kapitel på arabiska eftersom det är det språk som den uppenbarades på.

> *"Och om ni tvivlar på något av det som nedsänt till Vår tjänare, kom då fram med en sura som kan jämföras med detta och kalla på era vittnen - andra än Gud - om ni talar sanning. Om ni inte gör detta - och ni kommer inte att göra det - frukta då Elden, vars bränsle är människor och stenar och som hålls i beredskap att ta emot dem som förnekar sanningen." (2:23-24)*

Samtidigt får Koranen inte ses som enbart en litterär klassiker eller ett diktverk. Meningen med uppenbarelsen fastslås klart och tydligt i Koranen:

> *"Vi har inte låtit [Profeten] få undervisning i diktkonsten och denna [konst] har inte med hans uppgift att göra. [Vad han läser upp] är bara en påminnelse och en klar och klargörande framställning av [Guds] sanning." (36:69)*

Men de som avvisar Koranen som ett tecken från Gud är oförmögna att uppskatta visdomen och klarheten i dess budskap. Att förkasta Koranen på detta sätt är lika vanligt idag som på Muhammeds tid.

"Och när du [Muhammed] läser ur Koranen, låter Vi ett osynligt förhänge avskärma dig från dem som inte tror på det eviga livet, och Vi täcker över deras hjärtan så att de ingenting förstår och täpper till deras öron. Och när du under [läsningen av] Koranen åkallar din Herre och [förkunnar] hans Enhet, vänder de ryggen till och drar sig bort, fulla av motvilja." (17:45-46)

Men för dem som tror på Gud och vill underkasta sig honom är denna Koran en gåva och en välsignelse från Gud, som befriar dem från bördan av deras egna begärelser och deras egen okunskap.

"Och den [Koranen] är i sanning en vägledning och en nåd för [alla] troende." (27:77)

"Med Koranen uppenbarar Vi det som är läkedom och nåd för de troende, men för syndarnas del [påskyndar det] bara deras marsch mot undergången." (17:82).

Kapitel åtta

SLUTORD

Kan hela denna tillvaro, med all dess skönhet och komplexitet, vara ett resultat av tillfälligheter, och fortleva genom den blinda principen om "det naturliga urvalet"? Svaret är ett rungande "nej"! Skapelsens underbara organisation och den mänskliga erfarenhetens mirakel bevisar Guds existens.

Detta jordeliv är den enda möjlighet som Gud gett människan att söka reda på sanningen och handla därefter. All de själsförmögenheter som människan utrustats med kan, och bör, användas i detta sökande. Denna enda möjlighet går förlorad då det oundvikliga slutet - döden - inträffar.

> ***"De som har bytt bort tron mot förnekelse kan på intet sätt skada Gud och ett svårt lidande väntar dem."*** *(3:177)*

> ***"Människor! Inför Gud är ni de fattiga och Gud är den Rike som är sig själv nog, Den som allt lov och pris tillkommer."*** *(35:15)*

Innebörden av dessa verser är att Gud inte är i behov av människors dyrkan. Genom att dyrka Gud gör människan honom inte större. Gud är totalt oberoende av sin skapelse och liknar den inte på något sätt. Vare sig man erkänner eller förnekar hans existens förblir det ett faktum att han alltid har funnits och alltid kommer att finnas.

Människan, en av hans skapelser, har getts en begränsad fri vilja så att hon kan sättas på prov - till skillnad från andra skapade varelser som djuren, som bara har att följa sin naturs lagar på det sätt som Gud föreskrivit. När människan väljer villfarelsens väg ödelägger hon sitt eget jag.

"Gud gör inte människorna den minsta orätt, men människorna gör sig själva orätt." (10:44)

Att förkasta Islam trots mängden av klara bevis är den största orätt en människa kan göra mot sig själv.

"Och den som låter sig vägledas [vägleds] till nytta för sig själv, och den som går vilse, går inte vilse till skada för någon annan än sig själv." (39:41)

Det finns ingen möjlighet att undgå Guds herravälde, och var och en av oss kommer att ställas till ansvar för vårt liv.

"Och tänk på den Dag då ingen kan gottgöra vad en annan har brutit och ingen lösen kommer att tas emot och då alla förböner skall avvisas och ingen hjälp skall ges." (2:123)

När det gäller vår olydnad mot Gud kommer vårt eget jag att vittna om detta förmätna beteende.

"...den Dag då deras tungor och deras händer och fötter skall vittna emot dem om vad de gjorde." (24:24)

Livet är ingen lek, och skapelsen är sannerligen mer än enbart underhållning. Därför åligger det var och en av oss att söka reda på detta budskap innan vår enda möjlighet gått förlorad.

> ***"Om någon vill anta en religion som inte innebär underkastelse under Guds vilja kommer detta att vägras honom, och i nästa liv skall han stå bland förlorarna."*** *(3:85)*

Muslimerna tror att det budskap som förkunnades av Profeten Muhammed är Guds slutliga uppenbarelse till mänskligheten. Det har förblivit oförändrat från den dag det uppenbarades till idag. Och dessutom har det korrigerat alla de förvrängningar och förändringar som tidigare uppenbarelser utsatts för.

Men i de skrifter vi har idag kan fortfarande rester av profetisk undervisning återfinnas, som i många fall är identiska med dem som finns i den slutliga uppenbarelsen. Exempelvis är judendomens kostregler praktiskt taget identiska med dem som gäller inom Islam (t ex förbudet mot griskött), och den judiska slaktmetoden är densamma som islamisk lag föreskriver. Profeten Muhammed lärde muslimer att hälsa varandra med orden *as-salaamo alaykum*[52], dvs "frid vare med dig." I Bibel berättas att Profeten Jesus hälsade sina följeslagare med samma ord: "Medan de ännu talade stod hann plötsligt mitt ibland dem och hälsade dem: 'Frid över er'!" (Luk

---

[52] Abu Dawoud, *as-Sunan*, (5181)

24:36) Det är också välkänt att Jesus fastade i 40 dagar (Matt 4:2), och det gjorde också Profeten Moses (2 Mos 34:28). Muslimer är fortfarande noga med att fasta under 30 dagar varje år som ett utslag av gudsfruktan.

När det gäller former och ritualer för andaktsutövning kan det naturligtvis uteslutas att Jesus tillbad Gud genom att sjunga psalmer till orgelackompanjemang på söndagarna. Även om det inte finns någon exakt beskrivning av hur Profeten Jesus förrättade sin andakt, kan Bibeln ge en viss vägledning. I Matteusevangeliet (26:39) beskrivs hur "Han ... kastade sig till marken och bad." Muslimer lägger sig fortfarande framstupa på marken, i samma akt av ödmjukhet och hängivenhet inför Gud, under sina fem obligatoriska böner varje dag.

Somliga trossatser i de tidigare skrifterna har också förblivit oförändrade, som till exempel att ingen har kännedom om den exakta tidpunkten för Domens Dag. Koranen konstaterar:

> ***"Det är Gud som har kunskap om den Yttersta stunden." (31:34)***

I Matteusevangeliet (24:36) säger Profeten Jesus: *"Dagen och timmen känner ingen, inte ens himlens änglar, inte ens Sonen*[53]*, ingen utom Fadern."*

---

[53] Orden *"inte ens Sonen"* finns inte med i de äldsta manuskripten. (K. N. *Taylor, The Living Bible, Paraphrased*, s. 23)..

Det finns alltså en rad element som är gemensamma för judendomen, kristendomen och Islam. Men trots att både judendomen och kristendomen bygger på gudomliga uppenbarelser, kan dagens anhängare av dessa religioner inte betraktas som muslimer. Det vill säga de kan inte betraktas som människor som har underkastat sig Gud, eftersom båda dessa religioner bara innehåller förvanskade fragment av den uppenbarelse som ursprungligen gavs till Moses och Jesus - må Guds frid vara med dem. Endast den slutliga uppenbarelsen av Islam som förkunnades av Muhammed är fortfarande en ren källa till ledning och frälsning för mänskligheten.

LITTERATURFÖRTECKNING

Albar, Mohammed Ali. *Human Development As Revealed in the Holy Qur'aan and Hadith.* Jeddah: Saudi Publishing & Distributing House, 1992.

'Ata ur-Rahim, Muhammad. *Jesus, Prophet of Islam.* London: Diwan Press, 1977.

Badawi, Jamal. *Muhammad in the Bible.* Halifax, N.S.: Islamic Information Foundation, u.å.

Bernström, Mohammed Knut. *Koranens budskap. Tolkning från arabiskan.* Stockholm: Proprius förlag, 2002. (Svenska islamiska akademiens skriftserie nr 1).

Bibeln. *Bibel 2000 med noter, parallellhänvisningar och tillägg.* Bibelkommissionens översättning. Uppsala: Svenska Bibelsällskapet, 2000. Internet: *www.bibeln.se*

Bucaille, Maurice. *The Qur'an and Modern Science.*

Edited by Dr. A. A. B. Philips. Sharjah: Dar Al Fatah, 1995.

Burton, John. *An Introduction to the Hadith.* Edinburgh: Edinburgh University Press, 1994.
Cragg, Kenneth. *The mind of the Qur'an: Chapters in Reflection. London: Allen and Unwin, 1973.*

Deedat, Ahmed. *Crucifixion or Cruci-fiction.* Durban: Islamic Propagation Centre International, 1994.

Gibb, H.A.R. & Kramers, J.H. *Shorter Encyclopaedia of Islam.* Leiden: Brill, 1991.

Ibrahim, Ezzeddin & Johnson-Davies, Denys (övers.). *An-Nawawi's Forty Hadith. English & Arabic.* 3 ed. Damascus: Holy Koran Publ. House, 1977.

Koranen, översatt från arabiskan av K. V. Zetterstéen, 2 uppl. Stockholm 1979.

Leeson, Thomas S., Leeson, C. Roland & Paparo, Anthony A. *Text/Atlas of Histology.* Philadelphia: Saunders, 1988.

hmann, Johannes, *Rapporten om Jesus. Protokoll er en förfalskning*. Övers. från tyska. Malmö: Berghs lag, 1970.

ore, Keith L. *The Developing Human: Clinically iented Embryology*. 4 ed. Philadelphia: Saunders, 88.

ilips, Abu Ameenah Bilal. The True Message of sus Christ. Sharjah: Dar Al Fatah, 1996.

hih Al-Bukhari. Arabic-English (övers. M. Mohsin an). Riyadh: Maktabah ar-Riyaad al-Hadeethah, 81.

hih Muslim. Translation and Commentary (by odul Hamid Siddiqi). Lahore: Sh. Muhammad hraf Publishers, 1987.

nan Abu Dawud. English translation with explanary notes (by Ahmed Hasan). Lahore: Sh. uhammad Ashraf Publishers, 1984.

ylor, Kenneth N. & al., *The Living Bible, Pararased*. Wheaton, Il.: Tyndale House Publishers, 71.

Kallelse till den ende Guden

Asra Rasheed är född och uppvuxt i England och är utbildad tandläkare. Hon författade denna lilla skrift för ett antal år sedan, medan hon fortfarande var student. Den är en sammanfattning av en serie samtal mellan Asra Rasheed och en student som slutgiltigen gick över till islam.

Abu Ameenah Bilal Philips är född på Jamaica och uppväxt i Kanada, där han övergick till islam 1972. Han fick sin grundutbildning vid det islamiska universitetet i Medina i Sudiarabien och har senare studerat i Riyadh och vid University of Wales, där han avlagt doktorsexamen i islamisk teologi. Under de senaste tjugo åren har han undervisat i arabiska och islamiska studier världen över. Han har föreläst på många platser och författat en rad uppskattade böcker om islam. Han har grundat och leder islamiska informationscentret i Dubai (Förenade Arabemiraten) och är chef för avdelningen för utlänsk litteratur vid Dar Al-Fatah Press i Sharjah (Förenade Arabemiraten).

Islamiska forskningscentret
Box: 11 307
404 27 Göteborg
www.al-islam.se